

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/64/2022
Identifikačné číslo spisu: 1106226825
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Radoslav Svitana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1106226825.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o., Limbach, Limbová 451/3, IČO: 31 342 841, 2/ JUPITER SK s.r.o., Limbach, Limbová 451/3, IČO: 35 966 254, zastúpených JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, Pezinok, Malacká cesta 5680/2B, proti žalovanej Slovenskej republike konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, za účasti intervenienta I. B. I., súdny exekútor, J., X. XX, zastúpeného BARKOCI law firm, s. r. o., Bratislava, Námestie slobody 28, IČO: 47 247 916, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 20C/64/2006 o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 22. decembra 2020 č. k. 8Co/72/2020-834 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Intervenient má proti žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) uznesením zo dňa 4. februára 2019 č. k. 20C/64/2006-793 nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania a žalobcom 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť intervenientovi na strane žalovaného náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 100%. Konštatoval, že žalovaný a intervenient na strane žalovaného boli v spore plne úspešní. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, nárok na náhradu trov mu súd nepriznal. Pokiaľ ide o trovy intervenienta, ktorý bol v konaní zastúpený právnym zástupcom, súd na návrh žalobcov skúmal možnosť aplikácie § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania.

2. Na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) uznesením z 22. decembra 2020 č. k. 8Co/72/2020-834 uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že intervenient na strane žalovaného má nárok voči žalobcovi 1/ na náhradu trov konania pred súdom prvej

inštancie v celom rozsahu a nárok voči žalobcovi 2/ na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v celom rozsahu; intervenientovi na strane žalovaného náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že nebolo sporné, že intervenient na strane žalovaného bol súčasťou úspešnej strany sporu a v zmysle § 255 ods. 1 CSP mu patrí nárok na náhradu prvoinštančných trov konania. Samotné posúdenie procesného úspechu intervenienta na strane žalovaného (v dôsledku právoplatného zamietnutia žaloby a odmietnutia dovolania) žalobcovia v odvolaní nenamietali. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, pre ktoré by bolo namieste intervenientovi obmedziť jeho právo na náhradu trov konania. Žalobcami tvrdené okolnosti o predchádzajúcom protiprávnom konaní intervenienta mohli mať, resp. čiastočne mali význam v rámci posúdenia dôvodnosti žaloby (v časti predpokladu týkajúceho sa postupu orgánu verejnej moci) a v disciplinárnom konaní intervenienta. V predmetnom konaní však intervenient spolu so žalovaným úspešne čelil peňažným nárokom žalobcov, ktorí spor prehrali a nimi uvádzané skutočnosti ohľadom intervenienta sa nevzťahujú k priebehu tohto konania.

2.1. Pokiaľ žalobcovia namietali samotnú účasť intervenienta v spore, odvolací súd pripomenul, že tento do konania vstúpil ako vedľajší účastník konania podľa § 93 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016 (ďalej len „O.s.p.“) na základe uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 13.4.2011 č. k. 20C/64/2006-162, proti ktorému podal žalobca 1/ (v tom čase jediný žalobca) odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.8.2011 č. k. 8Co/181/2011-183 odmietnuté. Keďže predmetom odvolacieho prieskumu je nárok intervenienta na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ktorého rozsudok bol vyhlásený dňa 24.6.2016 (za účinnosti O.s.p.), na jeho nárok na náhradu trov konania by nemalo vplyv ani rozdielne posúdenie jeho účasti v spore od 1.7.2016 podľa CSP (§ 82 a nasl. CSP). Rovnako tak konštatovaná zaujatosť a rozhodnutie o vylúčení intervenienta ako súdneho exekútora v exekučnom konaní sú pre posúdenie tejto otázky irelevantné. Odvolací súd však prisvedčil žalobcom v tom, že povinnosť nahradiť trovy intervenienta spoločne a nerozdielne nezodpovedá samostatnému spôsobu uplatnenia nárokov žalobcov 1/ a 2/. Preto napadnutý výrok uznesenia súdu prvej inštancie formulačne zmenil tak, že intervenientovi priznal nárok na náhradu trov konania voči každému zo žalobcov osobitne.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podali spoločné dovolanie žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj ako „dovolateľa“). Navrhli, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Napadnuté uznesenie označili za svojvoľné a arbitrárne z dôvodu, že postupom odvolacieho súdu bola dovolateľom odňatá možnosť riadne konať pred súdom prostredníctvom nimi zvolenej advokátky obdobne ako v konaní pred súdom prvej inštancie, keď advokátka nebola predvolaná na pojednávanie dňa 24.6.2016, teda nebol tu zákonný dôvod na priznanie trov konania a právneho zastupovania intervenienta. Podľa dovolateľov je nesporné, že obaja dovolateľa splnomocnili advokátku na svoje zastupovanie za účinnosti CSP, teda bolo povinnosťou odvolacieho súdu dôsledne rešpektovať ich zastúpenie zvolenou advokátkou aj v odvolacom konaní. S odkazom na ustanovenia čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a § 89 ods. 2, § 92 ods. 2 CSP dovolateľa zdôraznili, že bolo povinnosťou odvolacieho súdu riadne konať so splnomocnenou advokátkou a doručiť jej elektronicky rozhodnutie o odvolaní, k čomu nedošlo, keďže odvolací súd v súvislosti s konaním o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo 4.2.2019 nemal riadne ustálený okruh účastníkov konania.

4. Intervenient v písomnom vyjadrení navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcov 1/ a 2/ odmietol ako neprípustné. Uviedol, že je procesnou povinnosťou dovolateľov vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzujú prípustnosť dovolania a označiť náležitým spôsobom dovolací dôvod. V tomto prípade žalobcovia v dovolaní neuvádzajú, z akého ustanovenia CSP vyvodzujú prípustnosť dovolania. Pripomenul, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky dovolania, nemožno interpretovať rozširujúco. Pokiaľ žalobcovia v dovolaní poukazovali na vadu v doručovaní uznesenia odvolacieho súdu, intervenient uviedol, že uznesenie bolo riadne doručené stranám sporu, čo tieto ani nerozporujú. Z obsahu spisu je zrejmé, že predmetné uznesenie bolo žalobcom 1/ a 2/ skutočne doručené a žalobcovia aj potvrdili jeho doručenie, keď proti nemu podali dovolanie. Intervenient dal do pozornosti, že s námietkou týkajúcou sa doručovania sa už vysporiadal odvolací súd v napadnutom uznesení, keď uviedol, že „žalobcami vytýkaná vada pri doručovaní napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie v dôsledku nesprávneho

určenia osoby ich zástupcu pri rozhodovaní súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania (advokátky namiesto splnomocneného zástupcu) neznemožnila uskutočnenie procesných práv žalobcov, ako je zrejmé z ich samotného odvolania podaného v zákonom stanovenej lehote“.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „dovolací súd“) ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie žalobcov 1/ a 2/ nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

6. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

10. Pokiaľ intervenient vo vyjadrení k dovolaniu namietal, že dovolatelia neuviedli, z akého ustanovenia CSP vyvodzujú prípustnosť dovolania, dovolací súd podotýka, že aj keď je uvedenie konkrétneho ustanovenia CSP v dovolaní vhodné, nie je možné len z neuviedenia odkazu na takéto ustanovenie CSP vyvodzovať neprípustnosť dovolania, pokiaľ je dovolací dôvod zrejmý z obsahu dovolania. V tomto prípade žalobcovia v dovolaní namietajú, že „postupom odvolacieho súdu bola dovolateľom odňatá možnosť riadne konať pred súdom“, čo je formulácia, ktorá zodpovedá ustanoveniu § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, teda procesného predpisu účinného do 30.6.2016, pričom v súčasnom procesnom predpise je tomu najbližšie ustanovenie § 420 písm. f) CSP. Napokon aj samotný intervenient vo svojom vyjadrení k dovolaniu vyjadril presvedčenie, že dovolanie žalobcov treba vnímať ako dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na konanie súdu

spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. Žalobcovia v dovolaní vyčítali odvolaciemu súdu, že napadnuté uznesenie nedoručil ich advokátke, ale ich splnomocnenému zástupcovi (ktorým bol konateľ žalobcu 1/). K tomu dovolací súd uvádza, že podobná námietka, avšak v opačnom garde, bola už súčasťou odvolania žalobcov 1/ a 2/, (že súd prvej inštancie doručoval svoje rozhodnutie nesprávne advokátke, ktorá bola splnomocnená na zastupovanie iba v dovolacom konaní, pričom ho mal doručiť splnomocnenému zástupcovi - konateľovi žalobcu 1/).

13. Zo súdneho spisu vyplýva, že žalobca 1/ udelil dňa 10.9.2016 a 11.9.2016 advokátke splnomocnenia výlučne na vypracovanie podaní týkajúcich sa rozhodnutia súdu prvej inštancie o povinnosti žalobcov zložiť preddavok na trovy konania podľa vtedy účinného § 141a Občianskeho súdneho poriadku (na podanie návrhov na zrušenie rozhodnutia a na zastavenie konania o preddavku). Následne obaja žalobcovia dňa 21.10.2016 udelili advokátke splnomocnenia, v ktorých bolo uvedené, že ju splnomocňujú, aby ich zastupovala „vo všetkých právnych veciach, najmä ju splnomocňujeme na zastupovanie v odvolacom konaní na krajskom súde proti rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava I č. k. 20C/64/2006-640 zo dňa 24.06.2016“. Dňa 19.6.2017 potom obaja žalobcovia udelili advokátke splnomocnenia, v ktorých bolo uvedené, že ju splnomocňujú, aby ich zastupovala „vo všetkých právnych veciach, najmä ju splnomocňujeme na zastupovanie vo veci podania dovolania na Najvyšší súd SR v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I, č. k. 20C/64/2006“. Dňa 8.2.2016 žalobca 2/ splnomocnil na svoje zastupovanie vo veci vedenej pod sp. zn. 20C/64/2006 C.. W.. I. D.. Dňa 7.7.2017 aj žalobca 1/ osobitným splnomocnením splnomocnil na svoje zastupovanie v tejto veci C.. W.. I. D.. Napokon v odvolaní, ktoré podali proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 4.2.2019 č. k. 20C/64/2006, žalobcovia 1/ a 2/ spoločne uviedli, že uznesenie súdu prvej inštancie „im doposiaľ nebolo účinne doručené do vlastných rúk k rukám splnomocneného zástupcu C.. W.. I. D., vadne bolo doručované advokátke I.. E. T., splnomocnenej k zastupovaniu žalobcov iba v dovolacom konaní“.

14. Vyššie uvedené formulácie, použité v splnomocneniach pre advokátku („na zastupovanie vo všetkých právnych veciach, najmä na podanie odvolania/dovolania...“) možno interpretovať dvoma spôsobmi: (1.) ako široko formulované všeobecné splnomocnenie prakticky na všetky právne úkony, pričom slovo „najmä“ uvádza len príklad konkrétneho právneho úkonu, alebo (2.) ako splnomocnenie na (všetky) právne úkony v konkrétnom štádiu konania, ktoré je vymedzené slovom „najmä“ (t. j. v odvolacom, resp. dovolacom konaní). Podľa § 92 ods. 2 CSP splnomocnenie udelené advokátovi nemožno obmedziť. To však neznamená, že takéto splnomocnenie nemôže byť udelené len pre určité štádium konania, napr. pre odvolacie konanie alebo pre dovolacie konanie. Častica „najmä“ podľa slovníka slovenského jazyka „zdôrazňuje platnosť výrazu, pričom ho označuje ako najdôležitejší“ (H.), niekedy sa však chápe ako vymedzenie v zásade jediného relevantného výrazu, podobne ako častice „iba“, „len“ („stará sa najmä o syna“ v zmysle, že o ostatných sa nestará). Splnomocnenie „najmä“ pre odvolacie či dovolacie konanie by v tomto zmysle mohlo byť chápané ako splnomocnenie práve pre toto konkrétne štádium konania.

15. Vzhľadom na túto nejasnosť a možnosť rozporného výkladu formulácií splnomocnení má osobitný význam už citované odvolanie žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 4.2.2019 (odvolanie z 18.2.2019), v ktorom samotní žalobcovia 1/ a 2/ uviedli, že považovali I.. za splnomocnenú na ich zastupovanie iba v dovolacom konaní (kde sa rozhodovalo o ich dovolaní proti rozsudku vo veci samej), a že za ich zástupcu je potrebné považovať výlučne splnomocneného zástupcu C.. W.. D.. Takto samotní žalobcovia podali autentickú interpretáciu svojich prejavov vôle, uvedených v jednotlivých splnomocneniach.

16. Odvolací súd resp. súd prvej inštancie pri doručovaní uznesenia odvolacieho súdu nemali dôvod takúto autentickú interpretáciu prejavov vôle samotnými žalobcami nerešpektovať. Z iného uhla pohľadu možno tiež konštatovať, že minimálne od doručenia odvolania z 18.2.2019 bolo konajúcim súdom zrejme, že ak aj bola v konaní dovtedy splnomocnená na zastupovanie žalobcov advokátka I.. T., od podania tohto odvolania si žalobcovia neželajú byť ňou ďalej zastúpení (čo možno tiež de facto považovať za vypovedanie plnej moci, ak mala byť chápaná ako plná moc pre celé konanie). Dovoláním

napadnuté uznesenie odvolacieho súdu bolo teda správne doručené splnomocnenému zástupcovi, ktorého samotní žalobcovia označili za ich jediného zástupcu v tomto štádiu konania.

17. Chápaniu predmetných splnomocnení žalobcov 1/ a 2/ pre advokátku I. T. ako osobitných splnomocnení len pre konkrétne štádiá konania napokon nasvedčuje aj opakované predkladanie týchto splnomocnení žalobcami pre jednotlivé úkony (pre rozhodovanie o preddavku na trovy, pre odvolacie konanie, pre dovolacie konanie). Inak povedané, žalobcovia predložili nie jedno splnomocnenie pre celé konanie, ale osobitne predkladali splnomocnenia, v ktorých síce bolo uvedené, že ich advokátka môže zastupovať vo všetkých právnych veciach, súčasne však boli tieto splnomocnenia slovom „najmä“ obmedzené na konkrétne štádium konania, preto žalobcovia predkladali vždy nové splnomocnenia.

18. Aj keby sa však splnomocnenia pre advokátku I. T. mali považovať za univerzálne, nevypovedané, a teda doručenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu splnomocnenému zástupcovi C.. W.. D. za nesprávne, ani tak by nešlo o taký nesprávny procesný postup, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý proces (resp. slovami žalobcov postup, ktorým by bola „dovolateľom odňatá možnosť riadne konať pred súdom“). Doručovanie do vlastných rúk zákon predpisuje len pri rozsudkoch (§ 223 ods. 1 CSP). Tu nešlo o rozhodnutie vo veci samej formou rozsudku, ale o rozhodnutie o trovách, ktoré má formu uznesenia. Pri uznesení postačuje jednoduché doručovanie akoukoľvek formou, pri ktorom je zrejmé, že adresátovi sa obsah zásielky stal známym. V tomto prípade je z podaného dovolania zrejmé, že advokátka žalobcov 1/ a 2/ sa o obsahu dovolaní napadnutého uznesenia odvolacieho súdu dozvedela, a dozvedela sa o ňom včas na to, aby v zákonnej lehote podala proti nemu dovolanie. Ak by teda dovolací súd teoreticky považoval advokátku I. T. za splnomocnenú žalobcami pre všetky štádiá konania, čím by ale musel ignorovať vyššie uvedený prejav vôle samotných žalobcov, ktorý bol súčasťou ich odvolania z 18.2.2019, ani tak prípadným nesprávnym doručením uznesenia v tomto prípade neboli porušené práva žalobcov v takej miere, že by išlo o porušenie práva na spravodlivý proces. Účelom doručenia rozhodnutia o odvolaní je (okrem možnosti strán oboznámiť sa s jeho obsahom a dôvodmi) najmä možnosť včasného podania dovolania, pričom tento účel nebol ani prípadným nesprávnym doručením uznesenia odvolacieho súdu zmarený.

19. Dovolací súd však opakuje, že za prioritnú považuje autentickú interpretáciu prejavov vôle, uvedenú v odvolaní žalobcov, teda že samotní žalobcovia upozornili súd na to, že advokátku I. T. nemá považovať za všeobecne splnomocnenú, ale len za splnomocnenú na jednotlivé úkony. Pokiaľ žalobcovia v odvolacom konaní predložili takýto vlastný autentický výklad ich splnomocnení (pričom ho použili ako odvolaciu námietku proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie) a teraz v dovolacom konaní predkladajú opačný výklad (pričom tento opačný výklad má byť súčasťou ich dovolacej argumentácie), je to možné považovať za pokus o zneužitie procesného práva, ktoré nemôže požívať právnu ochranu (čl. 5 Základných princípov CSP).

20. Pokiaľ žalobcovia v dovolaní namietali, že ich advokátka nebola predvolaná na pojednávanie dňa 24.6.2016, táto skutočnosť mohla byť predmetom odvolacej (a prípadne dovolacej) námietky pri rozhodovaní vo veci samej, avšak nemá nič spoločné s nárokom intervenienta na náhradu trov konania, o ktorý ide v tomto dovolacom konaní. Irelevantná resp. nezrozumiteľná je námietka žalobcov, že dovolací súd v konaní o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo 4.2.2019 nemal riadne ustálený okruh účastníkov konania. Žalobcovia neuviedli, v čom mal spočívať problém pri vymedzení okruhu účastníkov konania. Ak to mala byť otázka ich zastúpenia, ktorou sa dovolací súd už zaoberal vyššie, potom je potrebné uviesť, že prípadné nesprávne zastúpenie účastníka konania (strany) nemá nič spoločné so správnosťou alebo nesprávnosťou vymedzenia okruhu účastníkov konania.

21. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcov, uplatnené podľa § 420 písm. f) CSP, nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, preto dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.